

Španělský příběh:
Ďáblova tchyně
15. července 1995
Hsihu, Formosa

Potom matka
premýšľala o spôsobe,
ako chytiť diabla.
Pretože sa aj tak
nehystala dať
nikomu svoju
dcéru,
či by to bol anjel
alebo diabol,
nedala by ju.
Pretože ak by jej dcéra
odišla,
koho by preklínala
každé ráno?
Čo by potom robila
svojimi
ústami?
A veľmi by sa
nudila,
nemala by dôvod žiť.
To si myslela.
Nemohla ale viac
používať svoju
hrubú taktiku,
preto začala byť milá.
Začala hovoriť svojej
dcére: „Dcéra moja,
si moja
jediná,
moja milovaná,
krásna,
moje srdiečko,
môj miláčik,
nechcem, aby sa ti
stalo niečo zlé.
Som veľmi šťastná,
že máš pekného chlapca,
snúbenca,
ale vieš, v týchto dňoch
sú chlapci
veľmi nepredvídateľní,
radšej by si mala byť
opatrná, mám také
obavy o tvoju budúcnosť.
Všetci chlapci

len prídu,
zneužijú ťa,
využijú ťa
a nikdy nevieš,
čo sa stane neskôr,
nie je to tak?“
Takže dcéra sa
po prvýkrát cítila
veľmi dotknutá.
Pretože jej matka
hovorela o veciach, ktoré aj
ona sama mala v srdci.
Takže teraz to vyzerá,
že sú ako tím.
Matka využila
tento okamih
a povedala dcére:
„Ale mám jedno riešenie,
niečo,
čo ťa ochráni.
Zajtra v noci
po svadbe,
počas svadobnej noci,
toto je fľaša s vodou,
je to
požehnaná voda.“
Možno od nejakého Majstra
z Himalájí.
Takže povedala:
„Keď dáš tú vodu
na neho
a všade okolo neho,
potom budeš vedieť,
či je to dobrý chlapec
alebo či prišiel
s veľmi nízkym motívom,
zlým zámerom
a pokúša sa ti ublížiť,
využiť ťa
a neskôr od teba utečie.
Takže sa radšej uisti.
Keď ho poleješ
vodou, uvidíš,
čo sa stane.“
Dcéra bola
veľmi dojatá
starosťami svojej matky
a jej sladkými slovami,
po prvýkrát
za celé storočie.

Veľmi dojatá,
samozrejme.
Preto urobila presne to,
čo jej matka povedala.
A potom
počas svadobnej noci
urobilo dievča to,
čo urobilo
a diabol sa cítil
akoby ho to spaľovalo
a začal sa správať šialene,
behal dookola
ale matka medzitým
zamkla dvere.
Nemohol utiecť.
Tento chlapec
nikdy nevzal dievča do
kostola, preto bol každému
podozrivý.
Bol veľmi dobrý
vo všetkom
ale nikdy sa ju neodvážil
zobrať do kostola.
Vždy mal samé výhovorky.
Ale tentoraz vzala
svätenú vodu
a obľiala ho s ňou,
začalo ho to spaľovať a on sa
správal ako blázon.
Nakoniec sa diabol
urobil malým,
pretože aj on mal
magickú moc.
Zbadal zámok,
a pokúsil sa
stiahnuť sa
do veľmi tenkého vlákna
a potom
utiecť cez kľúčovú dierku.
Inak by zomrel.
Už tak bol všade
doráňaný
od požehnanej vody.
Požehnaná voda spôsobila,
že sa cítil ako diabol.
Nemohol to zničiť.
Ale svokra
už všetko vedela,
bola vonku
a všetko sledovala.

Myslíte, že by šla
niekam preč
nakupovať?
Nie v tento deň!
Za žiadnu cenu.
Takže medzitým už
všetko pripravila.
Vedela, že to je
jediný spôsob,
ako môže utiecť,
takže si pripravila
malú nádobu,
akú používala každý deň
na varenie.
Priložila tú nádobu
presne na kľúčovú dierku.
Takže keď ten chlapec
vyskočil von,
skočil rovno do nádoby.
A potom samozrejme
matka uzavrela nádobu
a začala sa smiať,
„Ha, ha, ha, ha, ha!“
Asi tak.
A je to.
Položila nádobu
na dlážku a použila
lepiacu pásku,
ktorá
dokáže
všetko zlepiť
tak dobre,
že to nič nerozpojí.
Použila lepidlo
na zalepenie nádoby.
A z vonku ju oblepila
lepiacou páskou
a nakoniec použila drôt
aby s ním
nádobu ešte zviazala.
Takže diabol
bol chytený vo vnútri.
A potom začal žobroniť
prosiť a prosiť
svoju svokru
ale ona sa nedala obmäkčiť.
A potom sa diabol
veľmi, veľmi nahneval
a začal používať
nadávky a kliatby.

A čo sa stalo?
Svokra
položila hrniec na pec
a začala
zapaľovať oheň, hovoriac:
„Dobre, dobre,
páči sa mi tvoj slovník,
radšej ťa lepšie uvarím,
radšej ťa lepšie
uvarím.“
Takže diabol sa viac
neodvážil rozprávať
a len ďalej prosil o život.
Takže po chvíli
svokra povedala:
„Dobre, dobre,
pretože si taký pokorný,
budem o tom premýšľať,
ale bude to trvať dlho
premyslieť si to,
takže tu zatiaľ zostáť
pár rokov
a potom uvidíme.“
Položila ho
niekde do kúta
a začala si robiť
svoju prácu.
A každý deň,
keď bola na niečo nahnevaná,
vytiahla
nádobu,
položila ju
vedľa seba
a začala
kliatť
na nebo i peklo.
A každý deň to bolo takto,
pretože každý deň
bolo niečo,
na čo sa rozhnevala.
Keď nie na dcéru,
potom na suseda,
počasie
alebo na ceny na trhu,
či na niečo iné.
Takže každý deň
vytiahla tú nádobu
ako svoju hračku
a takto bola veľmi šťastná
a nechala

dcéru na pokoji,
aspoň trochu,
pretože mala teraz lepšiu
hračku, s ktorou sa hrala.
Každý deň,
keď bola nahnevaná,
vytiahla nádobu
položila ju pred seba
a začala po nej búchať.
Našťastie bola tá nádoba
z ocele
a nerozbila sa,
takže žiaden problém.
Každý deň
diabol vo vnútri
trpel a trpel
a musel počúvať
všetky možné kliatby
a jej hnev
a nič s tým
nemohol robiť.
Pretože na vrch nádoby
dala nejakú mantru,
aby ju zapečatila, takže
nikto sa jej nemohol dotknúť
a on nemohol vyjsť.
Nemohol
s tým nič robiť.
Iba keby ho otvoril
niekto iný.
A takto, keď diabol stratil
trochu zo svojej nálady,
položila ho
na pec
a trochu zapalovala
oheň.
A on sa
zakaždým
musel pokoriť
vo vnútri nádoby
a sľúbiť
Nebu i Zemi,
že už jej nikdy
nič nepovie.
Takto plynul deň za dňom,
týždeň za týždňom,
mesiac za mesiacom,
rok za rokom,
po desať rokov.
Úbohý diabol.

Je to naozaj úbohý diabol,
po celý čas toto.
Takže teraz, po mnohých
rokoch, medzitým
jej dcéra
trochu vyrástla,
stala sa zodpovednejšou,
viac
uvažovala
a potom po čase,
keďže Boh je
milosrdný, vydala
sa za toho prvého chlapca,
ktorý predtým pískal
okolo ich domu.
A potom, čo jej matka
mala diabla za zaťa,
tiež cítila,
že by jej dcére bolo lepšie
s inou ľudskou bytosťou,
takže so svadbou súhlasila.
Zobrali sa,
odst'ahovali sa preč
a všetko bolo v poriadku.
Takže teraz bola matka
doma sama
a samozrejme, že sa
občas nudila.
Okrem
občasného
týrania diabla
počas dňa
nemala nič iné na práci.
A niekedy
bola unavená,
pretože kliala priveľa
až ju boleli ústa
a udierala do hrnca
toľko, až ju
začala bolieť ruka, takže
niekedy poľavila a nechala
úbohého diabla chvíľu
odpočívať a meditovať.
Nevieme,
na čo meditoval,
ale aj tak
v tom hrnci meditoval,
pretože
mal mnoho času,
nielen dve a pol

hodiny denne
ale dvadsať štyri hodín.
Okrem času,
keď musel počúvať zvuk
z vonku,
musel meditovať
na všetko ostatné.
Takže jedného dňa
bola táto žena
veľmi znudená
a išla von,
myslela si, že by mala ísť
navštíviť Majstra.
Pretože už sa jej
zunovalo byť zlá,
pomyslela si, že sa chce
trochu zlepšiť,
pretože jedného dňa
prešiel okolo jej domu
jeden zo zasvätených
a ona bola už veľmi stará,
veľmi slabá a stále
upratovala svoj dvor
a ten zasvätený jej trochu
pomohol,
takže sa cítila lepšie.
Povedala: „Dobre, dobre,
chcem byť dobrá,
som už stará
a možno by som mala
upratať trochu v sebe,
býť vegetariánka,
meditovať,
dodržiavať prikázania
a podobne.
Predstavovala si, že sa stane
anjelom v priebehu dvoch
minút. Takéto
predstavy v nej vyvolal
ten žiak
a ona tomu uverila.
V tom čase prišiel
jeden z jej synovcov
z veľkej diaľky.
A ten synovec
toho moc nevedel
o svojej tete,
len mu jeho matka
pred smrťou povedala,
že má tetu

niekde blízko Madridu.
Asi tak.
Pretože teraz nemal
žiadneho ďalšieho
príbuzného, napadlo ho
zažiť dobrodružstvo
a ísť navštíviť svoju
jedinú príbuznú.
Takže tam prišiel
a zostal u nej
nejaký čas,
pár dní.
Ona už mala všetkého
dosť a chcela ísť
do Miaoli, preto chlapcovi
povedala: „Postaraj sa
prosím na nejaký čas
o môj dom,
vrátim sa o niekoľko
hodín.“
Viete, čo sa
stalo?
Ešte nie, ešte nie, ten príbeh
je ešte napínavejší na konci.
Na koniec
mu čarodejníca starostlivo
znovu a znovu
opakovala:
„Môžeš použiť čokoľvek,
môžeš čokoľvek zjesť
alebo urobiť
ale nikdy sa nedotýkaj
tej nádoby na chladničke,
pretože je v nej niečo
veľmi hrozné.
Ak ju otvoríš,
nie je možné
zmerať následky.
Veľmi by ti to
ublížilo.
Nie je to nič dobré.
Vo vnútri je
hrozný diabol.
Nedotýkaj sa toho!
Nechod' k tomu blízko!“
V poriadku.
Ale chlapec
je chlapec, takže to skúsil.
Pobehoval
po dome

a hral sa so všetkými
vecami,
pozrel si všetky
videá a potom už
nemal čo robiť.
A potom bol
hladný a smädný
a išiel do chladničky
zobrať si nejakú
vegetariánsku šunku
na jedenie.
A v tom zbadal ten hrniec
a spomenul si.
Zakázané veci sú vždy
veľmi lákavé.
Pozeral sa ďalej
na hrniec a povedal:
„Ten hrniec nie je zlý,
vyzerá veľmi dobre
a ten drôt
na vrchu je tiež veľmi pevný,
zaujímalo by ma,
čo je vo vnútri.
Možno nejaký poklad,
ktorý predo mnou ukrýva
alebo dobrá hračka,
s ktorou mi nedovolí hrať sa.
Staré ženy jsou
vždycky takové.
Jsou připoutané
k něčemu osobnímu
a nechtějí se o to dělit
s ostatními.
Tedy to otevřu
a uvidím, co se stane.
Nemůže to ublížit,
neboť jak může
takový malý hrnec
udržet čerta uvnitř.
Musela mě tak strašit,
abych se neodvážil
ji neposlechnout
a nepřišla
o svůj poklad.“
A tak postupně
začal hrnec otvírat.